

ІХ

Так Гершон, старий конокрад, говорив,—
І стих. Уже сумерки темні,
Немов каламутна вода, залили
Вонючії казні тюремні.

А ми, слухачі мимовільні його,
На прічах лиш кулились тихо:
У всякого свого лиха досить —
Що нам конокрадове лихо!

І чув я: ще довго він важко зітхав,
І з боку на бік обертався,
І кашляв, стогнав, кості битії тер,
А далі я трохи здрімався.

Похвилі проснувся я. В казні мигтів
Промінчик від лампи знадвору,
На прічі, понурившись, Гершон сидів,
Він спати не міг в таку пору.

Тихенько, мов чміль той старий у траві,
Бринів собі пісню жидівську.
Кінець її довго не дав мені спать,
Крутивсь, мов оса, в моім мізку.

«Гей, посадив я винний сад,
Зацвів сад не на жарти;
Програв, програв я свій вік молодий,
Як той карточник в карти.

Гей, посадив я винний сад,
Побили сад морози;
Програв, програв я свій вік молодий,
Мене облили сльози.

Карточник грає й надієсь
На виграння хоч би мізерне;
Пропав задаром мій вік молодий
І більше вже не верне».